

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 16. november 2014

Kirkedag: 22.s.e.Trin/B

Tekst: Matt 18,1-14

Salmer:

SK: 732 * 382 * 593 * 321

LL: 732 * 483 * 382 * 593 * 656,5 * 321

Klokken er fem minutter i tolv. Det er lige før klokken falder i slag – sit sidste slag. På søndag er det sidste søndag i kirkeåret. Nu skal vi ikke allerede foregribe dette; men det betyder, at i dag er næstsidste søndag i kirkeåret. Fem minutter i tolv.

Kirkeåret er også et symbol på livet, og derfor kan vi også se kirkeåret som en livsår. Et år, hvor vi gennemlever Jesu liv, og med dette som fokuspunkt også hele frelseshistorien fra skabelsen til forløsningen. Og imellem disse to er så syndefaldet og den deri begrundede konstante venden sig mod Gud hos mennesket. Et syndefald, der ikke bare betød, at hele verden ikke længere kun er god, som Gud havde villet det; men det betyder også, at vi mærker følgerne af det i vore liv. Den store historie er præcis den sammen i den lille historie, verdens og det enkelte menneskes historie går hånd i hånd.

Derfor er kirkeåret som livsår også et symbol på vores livshistorie. Vores livshistorie bærer også striden mellem godt og ondt, mellem kærlighed og had, mellem Gud og selvet, mellem liv og død. Det gælder vores egen fysiske død, og den død, som kærlighed, fællesskab og håb lider i vore egne liv og i de andres, hver gang vi slår det ihjel hos hinanden. Og vi gør det nogle gange ubevidst, men de fleste gange bevidst, fordi vi meler vores egen kage først, og fordi vi undlader at sætte den anden foran os selv. Deraf kommer, at vores livshistorie så

også er en forfaldshistorie, en syndshistorie. I det små og i det store.

Men det behøver ikke at være en fortabelseshistorie. Hen over hele kirkeåret er også en frelseshistorie, der har forløsningen som mål. En historie om Ham, der vil, at vi i forfaldet, synden og døden skal forløses fra fortabelsen. Vi hører denne historie i bibelhistorien. Vi ser den i skikkelse levet ud i Jesus. Og den vikler sig ind i vores historie. Et eksempel på det er billedet, Jesus bruger i dagens evangelium om hyrden, der opsøger det vildfarne får. Hver gang vi bringes tilbage i livets og genløsningens klare lys fra mørkets og vildfarelsens veje, da er det frelseshistorien, der overtager vores historie og redder den fra sin fortabelseshistorie. Hver gang vi i vores historie ser genløsningen, ser vi Guds indgriben i vore liv.

Det ser vi i kirkeårets bibeltekster, hvordan frelseshistorien med glæde, liv og håb forandrer forfaldshistorien hos de mennesker, der i GT tør tage Guds løfter alvorligt og leve livet efter dem. Vi ser det i NT i de utallige fortællinger, hvor mennesker mødes af Jesus. Vi ser det i livsåret, når vi erfarer, at livet jo ikke går ad Helvede til, men ad Himlen til.

Min pointe er, at vi på en og samme tid lever i forfald og forgængelighed og i forløsning og oprejsning. Vi lever på en og samme tid i tro på Guds nærvær og vilje til vores frelse og i håbløshed og Gud-løshed, idet vi ser os selv prisgivet ødelæggende og dødelige kræfter. Vi lever på en og samme tid i spændingen mellem at have øje for og kærlighed til næsten og samtidig se os selv som den vigtigste. Vi lever på en og samme tid i glæden over, at vi ikke skal fortjene os til Guds nåde og retfærdighed, for den har Jesus tjent til os, og alligevel kappes og strides vi med os selv, med hinanden og med Gud, om hvem der er størst i Himmeriget. På en og samme tid vil vi, at

mennesker skal møde Guds kald til omvendelse og frelse, og samtidig gør vi alt, hvad vi kan for at kvæle troens gnist med fornuftens vrangforestillinger og vore egne meninger. På en og samme tid lever vi prisgivet os selv og overgivet i Guds varetægt. På en og samme tid tror vi på velsignelsen ved de helliges fællesskab, som det hedder i trosbekendelsen, og vi smadrer det samme fællesskab med vore fordomme og dobbeltmoral. På en og samme tid er vi hinandens fjender og hinandens venner. Vi tager apostlens ord til os om, at al forbitrelse og hidsighed og vrede og råb og spot skal ligge os fjernt og vi skal være gode mod hinanden, og samtidig er det netop de midler vi bruger til at lægge afstand til hinanden og forpeste tilværelsen for hinanden. Som børn har vi faktisk ret travlt med at blive voksne, og som voksne opfører vi os ofte temmelig barnligt i forhold til hinanden og til Gud. Som børn kan vi finde tryghed i Gud, om end vi ikke kan forstå alt om Gud. Som voksne kan vi forstå mere om Gud, men finder ofte ikke tryghed deri.

Helt ærligt. Hvis jeg var Gud, og så på mig – altså som mig – så ville jeg for længst have fået nok og sagt: Det er håbløst! Jeg gider ikke mere. Det er faktisk en af de ting, jeg har svært ved at forstå om Gud, og det er, at Han stadig gider mig. Så det er godt for mig, at Gud ikke er som mig.

Det er dét, der for mig er det største i alt dette. Og det kommer netop frem i hyrebilledet. Gud går ud efter mig, fordi Han gider mig.

Klokken er fem minutter i tolv. Men den er ikke tolv. Herrens dag er endnu ikke indtrådt og endnu gives denne verden tid; endnu gives jeg tid, vi gives tid inden forløsningen.

Men tiden i verden er ikke en ventetid eller en tid, der bare skal overstås. Tiden i livets kamp og i kampen i livet er ikke bare noget, der skal overstås for at komme så hurtigt til målet som muligt. Livet er ikke tænkt som en jammerdal, hvor vi skal længes mod det himmelske halleluja-kor. Livet har sin egen vigtighed og betydning. Livet har sit formål. Derfor må vi gerne leve med himmellængsel; men vi må ikke være verdensfjerne.

I livsåret skal vi leve med hinanden og med Gud, besindet på hinanden og gladelig som et lille barn taget ind i Guds riges storhed uden forbehold. I sidste salme synger vi: mit land, siger Herren, er Himmel og jord, hvor kærlighed bor. Gud er i Himmel og på jord. Derfor lever vi ikke i dødens skygge, men i livets lys. Det himmelske og det jordiske sammensmeltes i sin herligheds glans i sin modsætning: det lille barn og det vildfarne får, for begge må erkende, at de behøver at blive taget hånd om og løftet op. Og det er det, Gud vil os. Løfte os op så vi kan se, at vi har livslighed med Jesus i det at være et dødeligt menneske og et Guds barn med evigt liv. Deri må vi føle, at os skabes i bryst de levendes lyst. Vi er i tiden, men allerede i tiden er vi også i evigheden. Hvad svagt vi kun skimter, mens øjet er blåt, det lever dog i os, det føler vi godt...

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen